

– Това е Вели камък.

– Крепостта е достъпна само откъм тази страна... – каза алагаторът. – Задето откъм север и изток се намират два широки и дълбоки дола, това са коритата на две реки, които се вливат една в друга точно на север от крепостта.

– Там Тидимийската река се влива в Банска – пошепи момчето.

– Откъм юг също има високи ридове, които правят пътят достъпен до крепостта.

– Този рид се казва Бълийница... – се обади отново Матей.

– А в дясно? Откъм югозапад какво има? – попита севастократор Александър.

– Там не можахме да отидем, защото на това място река Банска бе много придошла и се отдалечавахме от лагера.

– По-нагоре от Банска – се пошепи севастократор Матей – на това място има още един голям рид, а по-надолу, към Хебърта тече друга рекичка, която се влива в Банска. След нея има пак един рид, наричан му Шумка, после отново върви една малка рекичка, която се влива в Банска. Тъй се редят едно след друго: рид и река, рид и река. Подар хълма Черни пазар иде Вълчи дол, после...

– Доста – каза царят. – Това вече излиза из нашата грижа. Благодаря ти, момченце. Върни се сега при майка си и й кажи да бъде спокойна. Скоро пак ще се завърнете във вашето село и ще си гледате работата в мирен труд.

Съзри блестяща в очите на детето. То поиска да каже, да направи нещо, да покаже безпределната си обич към царя и българските войводи. Но нито звук не можа да измесе от гърлото му.

– Дали има гърци в крепостта? – попита Асен. – Или няните още я държат?

– Изглежда празна. Само двама стражи блестят по площадните. Не познаваме какви са.